

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 007322 25 Кж 5
Бања Лука, 05.03.2026. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић као предсједнице вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовић као чланова вијећа, уз учешће записничарке Андрее Гранолић, у кривичном предмету оптуженог М. С. због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Срђана Лаловића из Пала, изјављеној против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 007322 25 К од 07.10.2025. године, у сједници вијећа одржаној 05.03.2026. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Одбија се као неоснована, жалба браниоца оптуженог М. С. изјављена против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 007322 25 К од 07.10.2025. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Источном Сарајеву 14 0 К 007322 25 К од 07.10.2025. године, оптуженом М. С. је због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) које је извршио у неурачунљивом стању на начин описан у изреци тог рјешења, изречена мјера безбједности обавезног психијатријског лијечења и чувања у здравственој установи, те му је на основу члана 82. КЗ РС изречена мјера безбједности одузимања предмета – ножа оштрице дужине 14 cm. Истим рјешењем је одлучено на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) да се оптужени ослобађа обавеза плаћања трошкова кривичног поступка и да ће ти трошкови пасти на терет буџетских средстава, а о њиховој висина ће бити донијето посебно рјешење.

Против овог рјешења благовремено је жалбу изјавио бранилац оптуженог, адвокат Срђан Лаловића из Пала због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене Кривичног законика, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи тако да се оптужени ослободи од оптужбе, или да се побијано рјешење укине.

Суд је испитао побијано рјешење по свим наводима жалбе и по службеној дужности, сходно члану 320. ЗКП РС, имајући у виду стање предметних списа, па је одлучио као у изреци овог рјешења из разлога који слиједе.

У жалби се наводи да је изјављена и због битних повреда одредаба кривичног поступка, али се не конкретизује ни једна од битних повреда из члана 311. ЗКП РС, нити наводи жалбе на неку од тих повреда указују. Стога се у недостатку конкретних приговора по овом жалбеном основу побијано рјешење не може ни испитати, нити довести у сумњу његова процесна законитост.

Цјелокупним образложењем жалбе се настоји аргументовати став одбране да је побијаним рјешењем погрешно утврђено чињенично стање у овом кривичном предмету, налазећи да докази који су изведени на главном претресу нису несумњиво упутили на оптуженог као лице које је предметне прилике нанијело свом оцу смртоносне повреде и да је стога првостепени суд требао, примјеном принципа *in dubio pro reo*, оптуженог ослободити од предметне оптужбе. При том жалилац не спори да је оптужени био присутан у породичној кући када је његов отац преминуо од повреда задобијених убодима ножа, нити спори да оптужени болује од трајне душевне болести параноидне шизофреније, са манифестацијама и у виду суманутих идеја.

Испитујући чињеничну основу побијаног рјешења, овај суд налази да наводи жалбе нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд цијенио доказе изведене на главном претресу, па ни коначан закључак суда о несумњивој доказаности навода приједлога за изрицање мјере безбједности - да је оптужен у неурачунљивом стању усмртио свог оца Ј. С. са више убода ножем и на тај начин, ближе описан у изреци побијаног рјешења, извршио кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС. О томе су у образложењу побијаног рјешења изнесени потпуни, јасни и за овај суд у свему прихватљиви разлози. За супротан став одбране, у жалби нису изнесени прихватљиви аргументи, па се приговори жалбе којима се оспорава утврђено чињенично стање, оцјењују неоснованим.

С тим у вези овај суд налази да је првостепени суд, за разлику од жалиоца, имао у виду и правилно цијенио, како доказе на којима жалилац инсистира, као што су резултати ДНК анализе биолошких трагова са дршке ножа, изузетог са лица мјеста инкриминисаног догађаја (на којим нису нађени трагови оптуженог), тако и остале налазе ДНК анализа биолошких трагова са руку и одјевних предмета оптуженог (на којима су пронађени биолошки трагови његовог оца), као и све остале изведене доказе објективне и субјективне природе, сагледавајући их појединачно и у међусобној вези, у складу са чланом 295. став 2. ЗКП РС, што је за резултат имало савјесну и правилну оцјену вјеродостојности и доказне вриједности свих изведених доказа оптужбе и одбране, на основу које оцјене је првостепени суд извео правилан закључак да је несумњиво доказано да је оптужени извршио предметно кривично дјело.

Пажљиво је при том првостепени суд анализирао и околности да на дршци ножа нису пронађени биолошки трагови оптуженог и да на његовој десној руци нису пронађени биолошки трагови његовог оца, за разлику од лијеве руке и изузетих одјевних предмета оптуженог, на којима су пронађени трагови крви и други биолошки трагови његовог оца, а свестрано је анализиран и исказ оптуженог, који је свједочио у корист властите одбране, о чему је суд у образложењу побијаног рјешења (на стр. 10. и 11.) навео логичне и у свему прихватљиве разлоге који су га определијелили у оцјени да је неприхватљив исказ оптуженог (да се оштећени предметне прилике сам убадао ножем и тако извршио самоубиство) и да укупно сагледано стање објективних доказа, унаточ наведених негативних ДНК налаза, упућује на оптуженог као јединог могућег извршиоца предметног кривичног дјела. На изнесене разлоге овај суд жалиоца упућује, налазећи да

су у свему прихватљиви и мјеродавни и за оцјену наведених негативних ДНК налаза, на којима жалилац инсистира у жалби и сагледавајући их издвојено од осталих изведених доказа, неуспјешно настоји довести у сумњу утврђено чињенично стање у погледу оптуженог као извршиоца предметног кривичног дјела.

С тим у вези жалилац износи хипотезу да је оптужени због свог душевног стања могао присуствовати догађају у којем је неко треће лице лишило живота његовог оца и да је због чињенице да оцу тад није могао помоћи (не наводећи разлоге због којих није могао помоћи) „у својој глави искреирао ситуацију у којој је његов отац извршио самоубиство, како би створио нову реалност коју може психички да поднесе и прихвати, те слику у којој би заборавио догађај којем је присуствовао, а који је за њега био крајње трауматичан“. Ови наводи жалбе немају упориште ни у изведеним доказима (а посебно налазима тима вјештака који су неспорно правилно расвијетлили личност оптуженог и његово душевно стање), нити имају логично утемељење у околностима конкретног случаја, у којима ништа није указало на могућност да је у критично вријеме неко други био присутан у породичној кући оптуженог и лишио живота његовог оца.

У складу са налазима и мишљењима вјештака психијатријске и психолошке струке, првостепени суд је као неспорну утврдио чињеницу да је оптужени предметно кривично дјело извршио у стању неурачунљивости, тј. да предметне прилике није био способан да схвати значај свог дјела и да управља својим поступцима усљед трајне душевне болести параноидне шизофреније, са психотичним симптомима и суманутим идејама, под чијим дејством је и раније имао негативне реакције према оцу, налазећи да је и предметно кривично дјело посљедица једне од његових параноидних интерпретација. Суд је такође на основу налаза и мишљења вјештака правилно утврдио да психолошки профил личности оптуженог и природа његове болести, у коју нема реалан увид и околности да је у претходном периоду прекидао лијечење и није узимао редову терапију, указују да постоји висок степен опасности да ће и убудуће вршити кривична дјела и да му је ради отклањања те опасности неопходно изрећи у складу са чланом 383б. став 1. ЗКП РС, мјеру безбједности из члана 74. КЗ РС обавезног психијатријског лијечења и чувања у здравственој установи, како је то и одлучено изреком побијаног рјешења, што наводи жалбе нису ни довели у питање.

Због свега наведеног је суд жалбу браниоца оптуженог одбио као неосновану и одлучио као у изреци овог рјешења на основу члана 337. став 3. у вези са чланом 383г.ЗКП РС.

Записничарка
Андреа Гранолић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић